

عنوان مقاله:

الگوهای کهن پایداری در معماری ایران (نمونه موردی شوادان)

محل انتشار:

دومین همایش معماری پایدار (سال: 1390)

تعداد صفحات اصل مقاله: 8

نویسندگان:

زهرا احمدی - عضو هیئت علمی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد تهران سما، آموزشکننده فنی و حر

نرگس نوروزیان - عضو هیات علمی موسسه آموزش عالی عمران و توسعه همدان، موسسه آموزش عالی آبادانی و توسعه روستاها، گروه معماری

خلاصه مقاله:

به رغم مطرح شدن مباحث پایداری در دنیای متاخر، عملاً تمامی این اصول توسط پیشینیان ما به کار گرفته شده است. معماران پیشین ناگزیر از تکیه بر منابع طبیعی و انرژی های پاک بودند که پایان ناپذیرند. این بهره گیری از طبیعت در سطوح مختلف ارتفاعی و از منابع گوناگون بوده است از مصادیق این امر شوادانها هستند. شوادان ها با بهره بردن از ظرفیت بالای حرارتی خاک، فضایی مطبوع و دلنشین را در اقلیم هایی با گرمای طاقت فرسا موجب می شدند. ولی مرور زمان و استفاده نامناسب از پیشرفت های تکنولوژیک، منجر به فراموشی روشهای بومی و کاربرد نامحدود از انرژیهای فسیلی تجدیدنپذیر شد. مطالعه شوادانها و ویژگیهای آنها از یکسو و مقایسه آن با اصول پایداری از سوی دیگر، آنها را به عنوان الگویی کهن در معماری پایدار و مدیریت انرژی قرار میدهد. بدیهی است که همسویی این فضاها با اصول معماری پایدار نمی تواند تصادفی و اتفاقی باشد. لذا پژوهش پیش رو به الگوهای پایداری در شوادانها اشاره دارد. پژوهش با مطالعه کیفی صورت گرفته و ابزار گردآوری داد ها مشاهدات عینی، برداشت میدانی شوادانها و مطالعه منابع مکتوب، اسناد و مدارک می باشد

کلمات کلیدی:

شوادان، معماری پایدار، بومی، ایران، اقلیم، الگوی پایداری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/144248>

